

Bocsánatot kértek a protestánsoktól

Ferenc pápa bocsánatot kért a katolikus egyház „embertelen magatartásáért”. Ez a jelentős lépés nem maradhat visszhang nélkül a magyar protestantizmusban sem. **3. oldal**

Veled szeretnék megöregedni!

Az öregedési folyamat és a társadalmi környezet összefüggései, illetve ezek jelentősége fontos téma egy olyan világban, amelyekben egyre több idős ember él a világban. **4. oldal**

Rossz a gyerek, mit tudjak tenni?

Minden szülő rémálma, amikor az általa jóra, szépre nevelt gyerekről egyszer csak kiderül, hogy olyan csínytevésekre képes, amit nem is tud megmagyarázni. **6. oldal**

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2015. JÚLIUS XXVI. ÉVFOLYAM 14. SZÁM

ÖREGSÉG

Akik együtt öregsenek meg, nem látják a ráncokat. Az igazi szeretet vakká és süketé tesz. Vakká, mert a másik iránt érzett szeretetünk eltakarja azokat a hibákat, amik pedig mindenki számára nyilvánvalóak. Süketé is tesz az igazi szeretet, mert nem tudja meghallani a másik hangjában a szándékos, vagy csak akaratlanul kimondott bántásokat és szúrásokat. A szeretetnek ez az áldott érzéketlensége fiatalon és szépek látja a már megöregedett is. Az igazi szeretet ezért megállítja az időt. Nem egyszerűen csak megállítja a múlt időt, hanem legyőzi az idő pusztítását, eltünteti annak nyomait. Ebben az értelemben a

szeretet kozmetikum is: megszépít. A szeretet is, akárcsak minden nemes dolog, az idő múlásával nemesedik és forr ki igazán. Együtt megöregedni valakivel nem könnyű dolog. Sok lemondással jár, de jutalma felbecsülhetetlen. Azok az emberek, akik egymás mellett öregednek meg, a szeretet által örök fiatalok maradnak. Fiatalok egymás számára. De vajon milyen testben fogunk feltámadni? Abban a megöregedett, a halálban tönkrement testben, amelyiket levetjük életünk végén? Az Írás tanítása szerint lelki, dicsőséges, gyönyörű testben. Olyanban, amilyen szépek, fiatalnak és tökéletesnek lát bennünket Isten.

A MEGTÖRT LELKIPÁSZTOR

Lelkipásztoraink megfáradnak. A fiataljait veszített, lassan zsugorodó közösségeink mint angyalra tekintenek a lelkipásztorra: minden kérdés megoldását tőle várják. Lelki, anyagi, gyülekezeti, társadalmi, művelődési, politikai és még megannyi közösségi feladat szakad a lelkipásztorok nyakába. Ők pedig egyedül vannak. Nagyon egyedül... Orvos, tanár, értelmiségi már nem lakik a falvakban, a vezetés magánya mellett a szellemi magány is körbefogja lelkeszeinket. Egy megfáradt, magányban megöregedett, megkeseredett lelkipásztorról álljon itt egy régi feljegyzés.

„1866. december 10-én Lőrinczy Miklós lett Mezőújlak és Septér református papja. 55 évet töltött itt nyomorúságban, küzdelemben, békétlenségben. Emlékiratában írja: A paplak 23 évig csaknem fedél nélkül volt. Csak akkor nem esett a házba, amikor nem volt eső. A falak annyira besüllyedtek, hogy az ajtón mindig lekukkanva járhattam be. A ház földjét évente mélyebbre ástam, hogy bár meghajolva tudjak benne járni. Az ablakai a föld színétől két arasznyira lesüllyedtek. A kutya az ablakon járt be hozzám.” – „Holtom után arra kérem utódomat, gondolja meg, mikor ide jön, tud-e ásni, kapálni, kaszálni, mint egy paraszt, és ha igen, úgy próbáljon, mert sok nélkülözés mellett holtig kínlódhatik. De mégis, ha tud kocsis lenni, az jobb, mint az ilyen papság.”

(folytatás a 2. oldalon)

A MEGTÖRT LELKIPÁSZTOR

(folytatás az 1. oldalról)

Megdöbbenve olvastam elődöm vergődéseit. Megláttam belőle, hogy miért olvadt el itt a magyarság. Hiányzott a hit. Foglalkozásnak, és nem lelki szükségnek érezték a legszentebb munkát, az igehirdetést. El kellett pusztulni annak a nyájnak, amelyiknek pásztora rosszul fizetett béreseknak érezték magukat. Elpusztult a gyülekezet, amelyik béresnek tartja a papját...

Híveim visszaemlékezéseiből, elbeszéléseiből előttem áll Lőrinczy Miklós. Évekig élt törvénytelen házasságban. Természetes, hogy a hívek egy része még ma is így él. Egyházi számadásait rendszeren mások készítették. Amikor ő próbálkozott meg vele, ilyen számvévi megjegyzések olvashatók a számadásán: „Mezőújlak egyház jelen számadása épen olyan silány, mint volt mindenkor. De miután ezen a földön jobbat ki nem állít – helyben hagyatik.”

1903. augusztus 26-án dr. Bartók püspök, Kenessey Béla egyházkerülő főjegyző és Nagy Károly generális direktor meglátogatták Mezőújlakot. A falu elején zöldágas diadalkapu várta őket. A vizsgálóbizottság alaposan leszidta a papot, a presbitereket és a híveket is, bizonyára volt elég ok rá. A feldühödött presbiterek otthagyták a gyűlést, és lerontották a díszkaput. A vizsgálóbizottság ebéd nélkül távozott.

Egy más alkalommal esperesi vizsgálat volt. A jegyzőkönyv megírásához az esperes tollat követelt. Lőrinczy Miklós nyugodtan utasította az esperest, hogy keresse meg a tollat, hiszen ő tette el ez előtt 3 évvel, a múlt vizitációkor. Odaszúrta valamelyik gerenda mellé.

A papitelek körül kerítés soha nem volt. A szemben levő korcsmából az üdülni vágyó részek az udvar gyepén heverésztek. A papi föld ekét ritkán látott. Elvadult, kőkénybokros jublegelő lett. A néphumor „Sínai hegy”-nek nevezi. Ilyen körülmények között nem csoda, ha Lőrinczy Miklós a huszadik működési évében örömmel kiált fel: „Boldog vagyok! Megértem az is, hogy már két pár csizmám van!” Megérte azt is, hogy temploma összeomlott. Megérte azt is, hogy egyházközségében 11 család maradt” – írja egy, az elődjét sirató lelkipásztor 1934 verejtékes nyarán.

VISKY ISTVÁN

ÚJ NEVED LEGYEN!

„Ezt mondta neki Isten: Jákób a te neved. De nem neveznek többé Jákóbnak, hanem Izráel lesz a neved. Így nevezte el Izráelnek.” (1Móz 35,10)

A nevünk sok mindent elárul rólunk. Beszél arról, hogy milyen családból származunk. A teljes nevünk elárulja, hogy melyik etnikumhoz tartozunk, mennyire követi a tradíciókat vagy épp a legújabb divatot a családjunk. Sőt, vannak olyan nevek, amelyek egy-egy felekezeti tagjai között inkább elterjedtek.

Jákobnak – aki a zsidó nép egyik pátriárkája (ősatyja) volt – hangzásban szép nevet adott Izsák és Rebeka. Ám Istentől egy új nevet, az Izráélt kapta, melynek jelentése: Istennel harcoló. Az Úr 12 gyermekkel áldotta meg őt, és így ő lett Izráel 12 törzsének atyja.

A Jákob név jelentése: sarkot fogó, elgáncsoló, csaló, aki a másik helyére lép. Ehelyett kap Istentől új nevet. Milyen jó volt Jákobnak, hogy Istentől egy sokkal méltóbb nevet kapott.

Milyen jó nekünk is, hogy mi is új nevet kaphatunk. Annyi félék vagyunk. Lehet sokszor harag a nevünk, széthúzás, erőszakosság vagy önzés. Isten nekünk is új nevet kíván adni. Ő azt szeretné, ha a régi, méltatlan név helyett egy másikat viselnénk.

Legyen a te neved szeretet, akinek ajkáról béke és szelíd hangzik!

Legyen a te neved kedvesség, aki figyelmes tudsz lenni másokhoz, akkor is, amikor neked bánatot okoznak!

Legyen a te neved önzetlenség, aki örömmel tudja megosztani másokkal a maga kevesét is! Hiszen az a leggazdagabb, aki tud és akar másoknak is adni: néha egy kedves tekintet, vagy egy szelíd mosolyt. Talán néhány kedves szót, odafigyelést és gondoskodást. Ha ezekből tudunk egymásnak adni.

Kívánom, hogy a te neved ne csaló, ne gyűlölet és ne az önzés legyen, hanem a becsületesség, a megbocsátás és az önzetlen szeretet!

SEBESTYÉN ELEK ELŐL

HAMIS TANÍTÁS

„Némelyek pedig, kik Judeából jöttek alá, így tanítják vala az atyafiakat: Ha körül nem metélkedtek Mózes rendtartása szerint, nem üdvözülhetnek.” (ApCsel 15,1)

Az egyház élete nem mentes a küzdelmektől, így a hívó emberé sem az. Helyesen fogalmaztak a régiiek, amikor hitbeli meggyőződésüknek hangot adva azt mondták: itt a földön az a sereg, amelyet Krisztus magának gyűjt, a világ kezdetétől fogva a világ végezetéig, vagyis az egyház, csakis küzdő egyházként létezik (ecclesia militans). Való igaz, amíg földi vándorúton vagyunk, naponta meg kell harcolnunk a hitnek szép harcát. Az ördög, a mi ősi ellenségünk, ugyanis mint ordító oroszlán szerte jár nézve, kit nyelhet el.

A keresztyénység kezdeténél is azt látjuk, hogy a hívők milyen nehéz pillanatokot éltek át. Egyrészt, a külső ellenség teljes erőbedobással igyekezett kiirtani a lelkekből mindazt, ami krisztusi volt. Ennek köszönhetően az egyház első századai adták a vértanús sokaságát. Másrészt, a hívők nemcsak a kívülről támadó ellenségnek voltak kénytelenek ellenállni, hanem bizony azoknak is, akik belülről támad-

tak, és ez még veszélyesebb volt. Belülről, az egyház berkeiből érkező támadást mindig nehezebb legyőzni, mint azt, amelyik kívülről érkezik. A belső ellenség mindig nagyobb pusztítást képes végezni, mint a külső.

Voltak némelyek, akik a jeruzsálemi gyülekezetből eljutottak a pogányokból alakult keresztyén gyülekezetekbe, és arra akarták kényszeríteni őket, hogy vessék alá magukat a körülmetélésnek, különben nem üdvözülnek. Ez szöges ellentétben állt azzal, amit Pálék tanítottak, hogy az üdvösség kegyelemből, hit által adatik, nem pedig a törvény cselekedeteiből. Pál és Barnabás nagy veszélyt látott e tévtanítók erőszakos magatartásában. Úgy döntöttek, hogy felmennek Jeruzsálembe megbeszélni ezt a kérdést az ottaniakkal is.

Isten Lelkének a vezetése alatt egyetértésre jutnak: nem lehet a pogányokból lett testvéreket a törvény megtartására kötelezni.

Vigyázz nagyon: a magad véleményét soha ne próbáld másokra erőltetni!

Figyeld – mint egykor az apostolok – a Szentlélek békességét, egyetértést és szeretetet munkáló tanácsát!

SZILÁGYI BALÁZS

A KATOLIKUS EGYHÁZ FEJE BOCSÁNATOT KÉRT AZ OLASZ PROTESTÁNSOKTÓL

Hosszú időn át volt kemény üldözésnek kitéve az olasz protestantizmus Róma részéről is, első renden a valdensok. Olykor még kereszties hadjáratot is viseltek ellenük, teljes kiirtásuk volt a cél. Június idusán Ferenc pápa bocsánatot kért az egyház „embertelen magatartásáért”. Ez a jelentős lépés nem maradhat visszhang nélkül a magyar protestantizmusban sem.

Petrus Valdes (†1218) gazdag lyoni francia kereskedő volt, s vándorprédikátorként alapította meg a valdens közösséget. Ezt aztán a középkorban Rómára s a katolikus egyházra veszélyes hereziként tűzzel-vassal irtottak is. Valdes a hagyomány szerint egy nagy éhség idején mennyei éneket hallott, ami alapvetően változtatta meg életét. Mint annyi jelentős megtérés, s ennek következtében oly nagyhatású keresztyén személyiség életében, nála is azt eredményezte ez, mint a kortárs Assisi Ferencnél, hogy elhagyta családját, a szegényeknek ajándékozta vagyonát, s elkezdte lefordíttatni a Bibliát franko-provanszi, dél-francia nyelvre. A Szentírást addig csak latinul lehetett olvasni. A fordítás alapján elkezdett prédikálni.

De nem csak az Igét osztotta, hanem az élelmiszert is a szegényeknek. Mennyei és földi kenyeret a rászorulóknak. S ilyenek voltak akkoriban is bőven. Jézus parancsát, amit Mk 16,15-ben olvasunk: „Hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!”, szó szerint vette mind ő, mind a hozzá csatlakozók. És ez lett a legkeményebb ütközési pont a római katolikus egyházzal, ahol az igehirdetés a klérus, a felszentelt papság feladata és kizárólagos monopóliuma volt. Valdes és követői ezzel szemben a laikus prédikátorságot valósították meg, ami Róma szemében szálka volt, sőt egyenesen skandalum. A válasz nem is váratott sokáig magára. III. Lucius pápa 1184-ben Valdes követőit és őt magát is pápai dekretumban ítélte el, „ad abolendam”-nak, azaz „megsemmisítendőnek” minősítette. Barbarossa Frigyes császárral együttműködve, pápa és császár egyesített fegyverekkel szereztek ér-

vényt a döntésnek. Ez az esemény lett a véres inkvizíció létrejöttének első mérföldköve.

Ferenc pápa mintha ráérezett volna erre a fonák és szégyenletes, egyben ítéletes helyzetre. Ugyanis az első valdens-üldözés óta mintegy 830 év telt el, míg pár napja, 2015. június idusán, 24-én, a turinói vagy torinói lepel meglátogatása napján Ferenc pápaként belépett egy valdens templomba. Ferenc pápa elfogadta a torinói valdens gyülekezet meghívását, s így látogatta meg a protestáns közösséget.

Az egyházfő a zsúfolásig megtelt valdens nagytemplomban így fogalmazott: „A katolikus egyház nevében bocsánatot kérek tőletek azért a keresztyénietlen, mondhatnám embertelen magatartásért, amit mi veletek szemben a múltban megvalósítottunk. Krisztus nevében bocsássatok meg nekünk!”. Ezzel a véres üldözésekre és kereszties harcokra utalt, amellyel pápaelődei a századok során a valdenseket ki akarták irtani a föld színéről. Rövid időn belül ez volt Ferenc pápa második bocsánatkérése a protestánsoktól egyháza korábbi keresztyénietlen és embertelen tetteiért.

Ugyanis pár nappal a torinói látogatás előtt, követve II. János Pál pápa példáját, így fogalmazott: „Mély szomorúságomat fejezem ki Husz János borzalmas halála miatt”, amit az előreformátorral szemben a konstanzi zsinat 1415. júliusi döntése alapján hajtottak végre – Isten ügye és a katolicizmus nagy szégyenére. Az akkori egyházi koncepció per sem tudta azonban feltartóztatni a hitújítás Istentől indított folyamatát. Mert a reformáció Istentől, s nem emberektől lett!

A pápa őszinte megfogalmazása talán bizakodással töltheti el az olasz protestánsokat ebben a tekintetben is, hiszen súlya van annak, amit és ahogyan Ferenc pápa a torinói valdens templomban megfogalmazott: „Amikor elgondolunk a saját egyházunk történetén, szomorúvá tesz minket a sok konfliktus és erőszak látványa, amit saját hitünk nevében követtünk el”.

DR. BÉKEFY LAJOS

FERENC TESTVÉR

Megszoktam, hogy figyelni kell a szavaira. Szavaival, megszólalásaival tematizálja egyházát és azon túl a világ nagy részét, és az evangéliumi kiindulópontból irányítja vissza megtévedt tekintetünket. Megszoktam, hogy nem csak „szóban mondja el”, hogy szavaival, mozdulataival, mosolyának hite, súlya van. A „mindenki kapar maga alá” világban az emberségre, a samaritánus lelkületre, együttérzésre figyelmeztet, és nem csupán retorikai szinten, nem csak a mikrofon mellől. Hitével, habitusával, lelki beállítottságával olyan plusz elemet tud adni a megfáradt Európának, amit kimondva, kimondatlanul oly rég kerestünk, vártunk és hiányoltunk önmagunkban, egyházainkban.

Ha csak addig terjedt volna az ereje, nagysága, hogy mond néhány sokaknak tetsző dolgot, bedob a köztudatba olyan témákat, amelyek kibeszélésre várnak, az csak ideig-óráig lett volna elég. Akkor már rég kipukkant volna a lufti. De ezzel szemben kisebbfajta csoda történt. Karizmája és egyszerű, a krisztusit, a testvérit árasztó fellépése százmilliókra lelkigondozói támogatással, igei üzenettel, testvéri biztatással hat. A liberális, egyházellenes globális média kibegyezett tollakkal várta színre lépését. Aztán először csak csodálkozott, majd tágra nyitotta a szemét, végül felvette kiejtett tollát, és a vitriolt másra cserélte. Sokak szívébe befogadást nyert. Nagyon sok nem hívő ember figyel már rá, és azt mondja: neki elhiszem.

Jókor jött, nagy elődök nyomába lépve, olyan időben, amikor számos megoldásra váró gond megválaszolása nyomja a vállát. Még nem ért el a falig. Még várnak rá nagy újítások és reformok. Legfőbb érdemének azt tartom, hogy az egyszerű emberek, hívek és hitetlenek végre elhiszik, hogy az egyház struktúrája, lelkülete változtatható. Hogy, ha megérdemli, aláhullhat a magasság, és felemelhető a mélység. Hogy a bűn az egyház magaslatain is bűn, és nem pedig szőnyeg alá söprendő piszok. Hogy a samaritánus története megismételhető, és akár egy pápa is lehet egy szinten egy hajléktalannal, menekülttel, üldözöttel.

Talán a leginkább az tetszik benne, hogy nem játssza meg magát. Nem show-t csinál, nem játssza el a kegyest, az irgalmast. Nem szerepet játszik. Nem a jól ismert ripacspap köszön vissza szavaiból. Mert ebben az esetben valahol mindenképpen kilógna a lóláb.

Ferenc testvért én a hitelességéért szeretem.

FABIÁN TIBOR

ÁRVA ÖREGEK

Egy kis erdélyi hegyi faluban, Hutában, a pazar paloták mind üresen állnak. Gazdáik külföldön dolgoznak az év háromszázharminc napján. Hozzák a pénzt, építkeznek, kicsit ünnepelnek, s visszamennek családotól együtt.

Néhány pad lapul a díszes kapuk, kerítések előtt. Kiül ide néha-néha egy-egy anyóka, apóka beszélgetni önmagával, az utcával vagy egy képzeletbeli hozzártatózóval. Ők itt maradtak példányaként az egykori hegyi embereknek, az egykori időseknek. Vigyázzák a palotákat, a bennük feszülő csendet, mint saját szívük némaságát.

– Még van egy óvoda, egy iskola, de lassan minden megszűnik – mondja egy öreg mamóka. Az én unokáim külföldön tanulnak, hazajöve nyelvükön még köszönni sem tudnak. Csak öregek maradtunk itt, és saját magunk járunk el saját temetésünkre... Régen azért volt nehéz, mert nem volt pénz, most azért, mert van. Nem mondom, én és a többi asszony régen is csak vártunk. Vártuk a hegyekről, a szénégetésből hazaérkező apákat, férjeket. Naphosszat voltunk egyedül a háztartással, a gyermekekkel, az öregekkel. Aztán, ha a szén megszületett, szerkekre rakták, és hetekig járták az országot, hogy eladhassák. Mindig aggodás, félelem bujkált a lelkünkben miattuk.

– Most minden este nyolckor telefonálnak a fiamék. Mindennem megvan. Nem kell nekem semmi, mégis üresen kong a szívem, mint azok a fenti nagy szobák.

Az anyóka szorosabbra húzza hátán virágos bekecsét, és ismét magába zuhan. Egy másik „egyedülálló” szomszéd érkezik a szemközti villából, hogy társasága legyen neki is.

– Ez van – kezdi el az őz ember saját monológját. Öregségünkre házőrzők letünk, portások gyermekeink palotájában. Az én kis régi házam ott áll a villa hátánál, a domb alatt. Ott lelek majd rám kihűlve, ha egyszer még hazajönnek...

Távolból még tévován visszaintek feléjük, de ők csak utazót látnak bennem, mint minden érkező emberfiában. Mert gyermekeik utazók lettek, világutazók, és ide e hegyek közé szorított bölcsőhelyre ki tudja, mikor érkeznek örökre baba. Addig is öregek szívében lefojtott fájdalom tüze ég, mintha sárral tapasztott buták lennének.

Még visszanezdek: ül a két öreg – üres paloták őrői. Vállukra magnóliavirág hull, hátuk mögött szomorú hegyeket és Isten-képeket tükröznek az emeletnyi ablakok.

VERES PIROSKA

VELED SZERETNÉK MEGÖREGEDNI!

Az öregedési folyamat és a társadalmi környezet összefüggései fontos téma egy olyan világban, amelyikben egyre több idős ember él a világon.

Az együtt való megöregedés nem csak egy társadalmi, statisztikai kérdés, hanem sokkal inkább lelki kérdés is. A hűség és a másiknak minden tekintetben, holtomiglan vagy holtáiglan való elfogadása egy mélyen spirituális kapcsolatot feltételez, ami bizony egyre inkább hiányzik a mai világból.

Az „új ember ideálja” a fiatalosság, attraktivitás, meggyőzőképesség, intelligencia, siker. Az öregedő ember egyrészt állandóan tapasztalja környezetében, hogy ez az ideál uralkodik, másrészt egyre inkább érzi, hogy ő „nem igazán illik bele” ebbe a képbe. Mindezek követke-

tében, sok esetben az idősödő emberek érték-telennek, mellőzöttnek érzik magukat.

Mind az idősökben, mind pedig a közösekben fontos tudatosítani, hogy az idős ember nem értéktelen! A maga helyén, a maga tapasztalataival, bölcsességével megfizethetetlen értéket jelenthet az adott közösség számára. Másik téves felfogás, hogy az idős ember akkor érzi jól magát, ha folyton visszahúzódhat, egyedül maradhat. Az idősödő, illetve az idős embernek ugyanúgy szüksége van az aktivitásra, mind az ifjabbaknak! És ez magába foglalja a páros kapcsolatok iránti igényt is.

Ugyanakkor az öregedő házaspároknak megoldást kell találniuk néhány újabb helyzetre. Itt van például az a tény, mely szerint az idősebbeknek gyakrabban van részük a halál miatt megszakadó kapcsolatokban, ugyanakkor nehezebb és hosszabb ideig tart a gyász, mint a fiatalok számára. Ez a stressz-helyzet egyre inkább terheli az idősödő személy életét. A páros kapcsolatoknak kellene megadnia azt a biztonságot, vigaszt, amire az embernek a megszakadó kapcsolatok miatt szüksége van. Azok az igények, melyek korábban több személyre osztódtak, egyre inkább a páros kapcsolatra koncentrálnak.

A „veled öregszem meg” az egyik legnagyobb ajándék, amit ember csak kaphat az életben. A házastárs az, aki e világban a legjobban ismer, megért és szeret. Miért ne tegyek meg mindent ezért a biztonságot, alig változó változatlanyságot jelentő kapcsolatért?!

Hordozzuk imádságban házasságunkat, az együtt megöregedés ajándékát kérjük el Istentől!

G. LEVENTE

MEGFIALÍTÓ PIHENÉS

A modern ember egy fáradt ember. Nincs ennél érthetlenebb, hiszen mai, modern világunkban mindent gépek végeznek el helyettünk.

Széchényi megállapítása ma is érvényes: nyolc óra munka, nyolc óra pihenés és nyolc óra alvás. Olyan szépen és egyszerűen hangzik, de rögtön tudjuk, hogy szinte lehetetlen mindezt betartani.

Időzavarunkat a pihenés és az alvás csökkentésével akarjuk megoldani. Mi a megoldás a hasznos pihenésre? Mert ez fontos, hiszen tapasztaljuk, az tud eredményesen dolgozni, akinek része van a rendszeres és kiadós pihenésben, illetve – közhelyes, de igaz – szeretneinknek inkább az egyebet hanyagoló, viszonylag kipihent „reánk” van szükségük, és nem egy mindent elvégző, de túlhajszolt „idegenre”. A jó időbeosztás és a pihenés módjának helyes megválasztása lehet a jó irány. Ezt viszont csak tudatosan lehet megtervezni. Mindenki tudatában kell legyen annak, hogy a pihenésre szüksége van, és az nem csak egy

programlehetőség, hanem Isten parancsa is! A hűségesen elvégzett munka után az embernek pihennie kell, a pihenés módja pedig az elcsendesedés, az Istennel való találkozás.

Érdekesen hangzik, de ha csak néhány percre szusszanhatunk, akkor az álmodozás is pihentető lehet – mondják a szakemberek. Egy csendes, nyugodt zugban képzeljük el azt a helyet, ahol a legjobban érezzük magunkat. De sok esetben a mozgás, tornázás, nyújtózás is a rövid időt igénybe vevő pihenés kategóriájába tartozik. De talán az jelenti a legtöbbit, ha úgy igazán át tudjuk aludni éjszakáinkat. Ennek egyik feltétele mindenek előtt, hogy könnyű lélekkel, stresszmentesen fekdjünk le.

Este ne terheljük túl a gyomrunkat. Az egész nap rohanó, modern ember este eszik, ami egészségtelen. Ne tévézzünk, hanem olvassunk, hogy ezzel is lassítsuk, csendesítsük le elménket alvás előtt. Kitűnő alkalom ez a Biblia olvasására. A teljes, testi-lelki pihenés alapfeltétele az, hogy életünket és terheinket Isten kezébe tegyük le!

SZABÓ JÓZSEF

CSENDES NAP RESICABÁNYÁN

Első alkalommal került sor nemrég Resicabányán gyülekezeti csendesnapra a református templomban. A csendesnapot a helyi református gyülekezet és a Temes megyei szapárfalvi és bodói református gyülekezetek közösen szervezték, ami még gazdagabbá tette ezt az alkalmat.

Az igei bevezetőt és áhítatot Csizmadia Ferenc, szapárfalvi és bodói református lelkipásztor tartotta a figyelmes jelenlévőknek. A Jakab levele 1. részéből hangzott a lelki útravaló, az akkor és ma is szétszórtságban élőknek, akik örüljenek, ha kísértés éri őket, hiszen a kiállt próba győzelmet jelent. Erről a kérdésről, a kísértésről beszélgettünk kiscsoportokban, valamint arról, hogyan erősít meg Isten ez által bennünket, ma élő keresztyéneket.

Noha nem voltunk túl sokan, de a résztvevők szívből énekeltek a lelki énekeket, dicsőreteteket és népdalzsoltárokat. A nap folytatásaként Megyasszai Attila lelkipásztor előadása következett Keresztes Józsefnek, az 1921-1941 között Resicabányán és mintegy hetven szóránnyhelységben szolgáló református lelkipásztornak az életéről és munkásságáról. A lelkesztanító építette a resicabányai és boksánbányai református templomokat, ő hozta létre az

egyházkerület első magyar óvodáját, továbbá női- és férfiszövetséget, leány- és fiú együletet, cserkészcsapatot, dalárdát, gyermekénekkart és vasárnapi iskolát hozott létre, hitéért és magyarságáért meghurcolták a román hatóságok. Önéletrajzában így vall a megkínzott lelkész, az országból való távozásakor: „Bibliám fölé hajoltam, az én Megváltó Uram, Krisztusom szolgálatában eltöltött időre gondolok, elfog a szégyenérzet, arcom elpirul: haszontalan szolgáló voltam.”

Hasonló csendesnapokat rendszerességgel szervezünk, legközelebb októberben Szapárfalván vagy Bodón találkozunk, melyre az egyházmegye más gyülekezeteit is várjuk.

MEGYASSZAI JÚLIA

A SZEMÉLYES EVANGELIZÁCIÓ

Az akosi református templom melletti Siloám ház adott otthont a lelkipásztorok legutóbbi továbbképzőjének, mely a személyes evangelizációról szólt. Az előadó Fűtő Róbert misszionárius, presbiterianus lelkipásztor volt.

Mintegy két tucat lelkész vett részt ezen az érdekesítő előadásorozaton, hétfőtől szerdáig. Szó volt a személyes evangelizáció alapelveiről, hidépítési és kapcsolódási pontokról, a hitetlenek hitéről, valamint a hit melletti érvekről. Az előadásorozat végén szituációs gyakorlatokra került sor.

Fűtő Róbertől tudni érdemes, hogy az Amerikai Egyesült Államokban, St. Louisban született 1966-ban. Ez érződött a beszédén is. Érdekes volt ezt is hallani... Édesapjának, Fűtő Albertnek 1956-os forradalmi tevékenysége

miatt kellett elhagynia Magyarországot. Édesanyja erdélyi sváb faluból származik. Róbert a columbiai Missouri egyetemen végzett 1990-ban. Huszonkét évesen, nagy lelki tusakodás során tért meg, majd a Timótheus Társaság misszionáriusaként kezdett szolgálni. 1993-ban csoportvezetőként jött Szegedre. A Biblia Szövetség Bibliaiskolájában tanít biblicai teológiát, apologetikát, evangelizációt és lelkigondozást. Szívügye, hogy minél több ember megismerje Jézus Krisztust, mint személyes megváltóját és urát, akiben teljes szívből bízhatnak minden körülmény között.

A jelenlévő lelkészeket tanította és biztatta arra, hogy ez a szilárd hit, amelyen állnak, átadható a személyes beszélgetések rendjén. Mindeközben fontos szem előtt tartani azt, amit Augustinus mondott: „A lényeges dolgokban egység, egyebekben szabadság, de mindenben szeretet”. Az egészséges társadalom egyik jele a vitakultúra, amiben a keresztyének bölcsen, sok szeretettel, de határozott állásponttal kell részt vegyenek.

A mai világban a személyes megszólított-ság jelen kell legyen, mivel az első közösségek Jézus Krisztus és a tanítványok körül mind az egyenkénti elhívás gyümölcsei voltak. Sok munkával és sokszor sebekkel is jár a személyesség, de ez a leghatékonyabb módja Isten üzenetének átadására – hangzott el sok más értékes gondolat mellett az értekezleten.

RÁCZ ERVIN

HARANGSZENTELÉS A NÉMETSZENTPÉTERI GYÜLEKEZETBEN

Isten kegyelméből 2011. június végén kezdhettük el új templomunk építését az Aradi Református Egyházmegyéhez tartozó szóránnygyülekezetben, Német-szentpéteren, mely az egyetlen református templom a Maroson innen, Arad, Temesvár és a hármas-határ között.

A templom megépüléséig, 27 éven át intenzívszerteinket és más alkalmainkat Tóth Sándor családi házában tartottuk. Az Úr áldja meg őket érte! Már 2010 elején, Urunk akaratával egyvezően elha-

tároztuk a templom építését, de csak 2011 júniusában tudtuk elkezdni a munkálatokat, melyek majdnem két és fél évig tartottak, a teljes rendbetételével együtt. A felszentelést, Isten dicsőségére és közösségünk örömére, 2013. november 16-án ejtettük meg. Új templomot, lelki házat és az ott élő magyarok, reformátusok és katolikusok számára találkozási helyet kaptunk Istentől. Övé mindenért a dicsőség, miénk csak orcánk pirulása.

Már a szenteléskor azon gondolkoztunk, hogy milyen jó lenne a toronyba egy hívogató harang is. Ennek a vágyunknak már akkor hangot adtunk, és azután is, aminek megllett a gyümölcse. Keresgéltnünk, kérdezősködtünk és találtunk harangot. A szigetfalui templomban (Temes megye) hevert egy megrepedt harang, melyet egy adomány fejében gyülekezetünknek adományoztak. Marosvásárhelyen beolvasztották, újraöntötték és a felszereléshez szükséges eszközökkel is ellátták.

Istennek hála, 2015. április 26-án, vasárnap gazdag program kíséretében felszenteltük, és ezzel Isten, a gyülekezet, és az egész falu számára elindítottuk szolgálatát útján. Élete legyen hosszú, gyümölcsöző. Szava legyen Urunk élő szava, lelkeket megszólító és hívogató hangja!

JÓZSA FERENCZ

LELKI ENERGIA- GAZDÁLKODÁS A CSALÁDBAN

Az Istenről és a lelkiekről tudni nem akaró világ, illetve a pszichológia tudománya számára is nyilvánvalóvá vált, hogy minden ember rendelkezik lelki tartalékokkal, amivel viszont bölcsen kell gazdálkodnia! A lelki tartalékok kimerülése szörnyű következményekkel jár.

Egyre nagyobb teret kap az energia-gazdálkodás témája az élet területein. Így a családban is fontos az energiahatékony, jól megtervezett felhasználása. De én itt most nem a Föld energiájára gondolok, vagy mondjuk a fürdővíz újrahasznosítására, hanem a család saját energiájáról és annak helyes felhasználásáról írok. Tapasztaljuk mindannyian, legfeljebb nem tudatos, hogy a családi életben lejátszódó folyamatok, a mindennapi élet energiába kerül. A családtagok energiát fektetnek a család működésébe, és ideális esetben a családtagok energiát is vehetnek fel a családból. Az energia-felvétel azt jelenti, hogy a bizonyos családtag nem csak ad, hanem kap is.

Ha példát kellene mondanom, akkor mondjuk, az anya akkor érzi magát jól a családban, akkor erős, ha elismeréseket kap a családtól. De persze nem csak azt szeretné hallani, hogy jó háziasszony és a világ legjobb szakácsa, hanem szüksége van a kinézetére vonatkozó elismerésekre is. Ha ezt esetleg nem kapja meg, akkor utalásokat tesz rá, hogy neki erre szüksége lenne. Például, panaszkodni kezd, hogy ő mennyire ki van fáradva, és biztosan nagyon fáradt a kinézete is. Erre a családtagok megdicsérik, hogy nem is fáradt a kinézete, sőt nagyon is csinos. De ha a családtagok tudják, hogy kinek miből származik energiája, akkor feleslegessé válnak az ilyen terelőutak, melyek szintén energiát emésztenek el.

Családon belül megvan mindenkinek a maga feladata: pénzkeresés, házimunka, tanulás, apróbb feladatok elvégzése. Megvan a háziarend. De mindezek mellett jó figyelni egymásra, tudni, megtudakolni egymás igényeit. A családon belüli jó energia-gazdálkodás azt jelenti, hogy nincsen túlterhelve egy-egy családtag sem, és nincsen kihasználatlanság sem egy-egy személy esetében. Ha az egyik fél fáradt, akkor a másik besegít. Az ilyen energia-gazdálkodás feltétele az állandó tervezés, a szabályok felülvizsgálata, és elengedhetetlen a családon belül jól működő kommunikáció.

G. LEVENTE

ROSSZ A GYEREK, MIT TUDJAK TENNI?

Minden szülő rémálma, amikor az általa jóra, szépre nevelt gyerekről kiderül, hogy olyan csínytevésekre képes, amit nem tudunk megmagyarázni. Az otthon kedves, aranyos, csupa szív gyerek az iskolában, vagy délutánonként baráti körben verekedik, csúfolódik, csúnyán beszél, nem figyel. Ismerős ez az iskolába járó gyereket nevelő szülőnek?

Feltevődik a kérdés: mit tegyek?

Rájövök: a nevelés sokkal összetettebb, mint gondoltam. Nagy hibákat lehet ilyenkor elkövetni. Mire gondolok? Két tipikus hibát követ el a szülők legnagyobb része attól függően, hogy milyen a személyisége. Az első: ez nem igaz! Én ismerem a gyerekeket. Otthon sohasem tesz ilyet, tehát ez csak rosszindulatú rágalom a gyerekek ellen. Én is voltam gyerek, majd kinővi. A másik hiba: Gyere csak haza, adok én neked csúfolódást, meg verekedést, és jól elnás-pángolom a gyereket, hogy tanuljon rendet.

Mi a gond ezekkel a módszerekkel? Két szélsőséges megnyilvánulás, látszólag könnyen megoldottam a problémát, valójában egyik sem célravezető.

Miért? Az első megerősíti a gyerekekben a kettős játszmát: mindegy, mit teszek, ha otthon mosolygok, mindent elhisznek nekem, tehát tehetek, amit akarok. Pár év múlva ki fog derülni, hogy zsákutca, mert ez a viselkedés megjelenik majd otthon is, és már nem tudja a szülő megállítani, mert eddig a gyerek cinkosa volt. És persze egyetlen gond sem oldódik meg magától.

A második módszer azért nem jó, mert a gyerek félni fog, és bezárkózik. Nem változik meg, de mindent megtesz majd, hogy a szülő meg ne tudja, hogy az iskolában, vagy ahol a szülő nincs ott, mit csinál. Hazudni fog, hogy megússza a büntetést.

Valójában mindkét módszer arra tanítja a gyereket, hogy elég, ha kicsizez minket.

Hogy mi a megoldás? Egy másik utat javasolok: a gyerekek erős érzelmi háttér kell, mert hatalmas ellentétben van az a világ, amit otthon lát és az, amit a házon kívül tapasztal.

Próbáljunk ki egy másik utat: nem kell sem megdicsérni, sem fátylat borítani a történetekre, meséljünk neki sokat, arról például, hogy ha én nem tudom meg mint szülő, hogy mit tesz, az még nem azt jelenti, hogy ő jó. A legtöbb gyerek azt hiszi, hogy ha a szülő nem tudja meg, akkor nincs semmi baj. Hallgassuk meg, mit mondanak róla, de úgy, hogy hallja a gyerek is. Szembesítsük azzal, hogy ha én nem is tudom meg, attól még ez rossz. Nem onnantól lesz rossz a rossz, mikortól én megtudtam, hanem attól, hogy valakinek fájdalmat okozott, hogy nem akarnak játszani vele, hogy ez zavar másokat.

Ha nem hisszük el, hogy a gyerekünk képes rosszra tenni, egyre vakmerőbb lesz, ha megütjük, elfordul tőlünk. Tudjuk, mi történnik, ha ezt, amit leírtam, tudatosítjuk benne? Elmondjuk neki, hogy mit okozott, és azt, hogy mi mennyire szeretjük, de tudjuk, ez a viselkedés számunkra nem elfogadható.

Tudjuk, mi fog történni? Odajön, megölel és törekedni fog arra, hogy jobb legyen. Nem fog neki egyből sikerülni. De akkor ugyanezt elmondjuk neki újra és újra: határozottan, szeretettel. És reménykedjünk, hogy olyan akar lenni, mint mi.

Mi lesz, ha csak verést kap? Dühös lesz és elkecseregett.

Segítsünk neki, ha azt szeretnénk, hogy példaképnek tartson. De ez nem egyetlen beszélgetés. A gyerekevel folyamatos munka.

Büntetés vagy jutalmazás?

Most beszéljünk azokról a gyerekekről, akik visszaesők a csínytevésben. Mi van akkor, ha nem használ a szép szó?

Ma már így teszik fel a kérdést a gyerekevelésben: szabad-e büntetni, vagy csak jutalmazni. A modern pedagógia elítélendőnek tartja a büntetést, mint módszert. Dicsérik meg a gyereket, ha valami jó dolgot tesz, de ne büntessük meg, ha valami rosszra csinál, mert nincs jó és rossz. Csak tulajdonságok vannak. A nevelőnek, legyen az szülő, vagy tanító/tanár, ne legyen pálcája, sőt van olyan iskola, ahol még a sarokba állítás is tilos.

Szeretném elgondolkodtatni a nevelőket: így hogyan tanulja meg a gyerek, hogy a rossz tetteinek negatív következménye van?

Nagyon fontosnak tartom a gyerekekkel való folyamatos beszélgetést, példamutatást, de tudjuk, mindannyian tudjuk, hogy vannak olyan gyerekek, akik sorozatosan követnek el csínyeket. Mi történik, ha soha sincs következménye? Ő folytatja, és tanítja a többi gyereket.

Csak kérdezek: milyen felnőtt lesz abból a gyerekből, aki úgy nő fel, hogy a rossz cselekedeteknek nem volt semmilyen következménye? Mennyire fog odafigyelni a másokra mint vezető pozícióban levő ember, vagy milyen munkatárs lesz? Én szeretnék együtt dolgozni majd vele? Mi fogja megállítani felnőttként majd, hogy átverjen, becsapjon, megkárosítson valakit?

A csak jutalmazáson alapuló nevelés nem célravezető, mint ahogy a csak büntetéssel alapuló nevelés sem.

TÓTOS BEÁTA

REFORMÁTUS KÓRUSTALÁLKOZÓ BIHARON

A Bihari Református Egyházmegye színvonalas találkozót szervezett kórusai számára Biharban. A kórustalálkozó a házigazda gyülekezet lelkipásztorának, Csernák Béla lelkipásztornak az igehirdetésével kezdődött.

A közös ének után Mikló Ferenc esperes és a házigazda köszöntötte a jelenlevőket, elmondva, hogy Istent dicsérni valóban gyönyörűség ilyen nagy közösségben, és ez a mi gazdagságunkat jelenti. Ezért Istené a hála és a dicsőség. Szabó Ervin, helyi római katolikus plébános is megtisztelte jelenlétével a kórustalálkozót, aki az ökumenia jegyében részt vesz minden nagyobb rendezvényen – tudtuk meg a házigazda lelkipásztortól.

Tizenhárom énekkar érkezett a hatalmas és gyönyörű bihari református templomba: a Bihari Református Egyházmegye Lelkész-kórusa – Vox Pastoris – karvezető Szigeti Ferenc Ernő lelkész; Biharszentjános – karvezető Tolvaj Judit; Bors – karvezető Nagy Zita; Élesdről a Hozsanna énekkar – karvezető Kajántó Judit; Feketeerdő – karvezető Schneider Piroska; Hegyközsatár – karvezető

Miklós Spurigán Zoltán; Jákóhodos – karvezető Szigeti Ferenc Ernő; Nagyszalonta – karvezető Borbély Ildikó; Nagyvárad-Olaszi – karvezető Kiss Huba; Nagyvárad-Rét – karvezető Márkus Zoltán; és ugyancsak ő irányította a Nagyvárad-réti Csillagfény szülők kórusát is; Nagyvárad-Újváros – karvezető Orosz Otília; valamint Tenke – karvezető Berke Katinka.

Minden kórus igyekezett a legjobban teljesíteni. Jó volt látni, hogy a fiatal lelkészek nem csak támogatják kórusaikat, hanem részt is vesznek az éneklésben.

Az oklevelek és díszszalagok átvételét megelőzően a tizenhárom kórusból egy hatalmas, 300 tagú énekkar alakult Kozma Gyula egyházmegyei zenei előadó vezetésével, orgonán játszott Kozma Márta, trombitán kísérte az énekpart Tasnádi Ferenc.

Nemzeti imánk, a Himnusz eléneklése után szeretetvendégséggel zárult e tartalmas, lelkieken felemelő nap, amelyet a házigazdák a kultúrotthonban szolgáltak fel.

TÓTH ZSIGMOND

MUZULMÁN TEOLÓGIAI TANÁCS ALAKULT FRANCIAORSZÁGBAN

Franciaország egész területéről származó muzulmán teológusok, imámok és szakértők megalapították a francia muzulmán teológiai tanácsot május 25-én Párizsban – tájékoztat a La Croix francia katolikus napilap nyomán a Vatikáni Rádió.

A mintegy ötven résztvevő által alapított tanács közzétette működési szabályzatát és programtervezetét, mely a hangsúlyt „az iszlám mint »igaz eszköz« előmozdítására és a létező iszlám szervezetektől való teljes függetlenségre helyezte”. Elsődleges célja a tanácsnak, hogy „segítse a francia muzulmánokat teljes joggal élni állampolgárságukat és egyúttal vallásukat”.

Az utóbbi években egyre nagyobb igény mutatkozott egy ilyen intézmény létrehozására, hogy például közös időpontban rögzítse a ramadán idejét Franciaországban; szabályozza a fátyol használatát; vagy hogy elítélje az iszlám nevében elkövetett erőszakot.

Az intézmény tekintélye attól függ majd, hogy a francia muzulmánok és főként az iszlám tekintélyei az országban miként fogadják az új testületet. A tanács a maga részéről arra hívja a francia muzulmánokat, hogy dolgozzanak együtt a kutatásban és a közös megvalósításában, továbbá bátorítja a különféle muzulmán intézmények, iszlám központok és mecsetek közötti együttműködést. A muzulmán tanács végrehajtó testülete kilenc tagot számlál.

PRESBITERI KONFERENCIA

A Bihari Református Egyházmegye Presbiteri Szövetsége júniusban tartott éves konferenciája a hegyközkovácsi református templomban, Forró László házigazda református lelkipásztor áhítatával vette kezdetét.

Az igemagyarázatot követően Török Sándor, a Bihari Református Egyházmegye PSz-elnöke köszöntötte a vendégeket, jelenlevőket, előadókat, majd ismertette a nap további programját.

Elsőként dr. Bodó Sára, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem docense – A gyászolók lelki gondozásának lehetősége, kitekintés a kollektív gyászra, a nemzet gyászára címmel tartott előadást. Az előadó rámutatott, hogy nincs két ember, aki egyformán éli meg a gyászt, mivel az nagyban függ attól, hogyan, miképpen kötődünk az elhunythoz. „Minden gyásznak kiváltó oka a szeretetkötődés, de tudnunk kell, hogy a személyes gyász is és a nemzeti gyász is időt igényel. A gyász ugyanakkor bátorságot kíván, hiszen minden azt üzeni számunkra, élj tovább, mert aki nem tud tovább lépni a gyászban, az belebetegszik. Mindig veszteségek között élünk, és ezekben a veszteségek között találjuk meg életünk értelmét, győzelmeit is. A gyásznak nem célja, hanem öröksége van, mert minden gyászban van egy lelki, szellemi örökség, amivel valamit kezdenünk kell” – zárta előadását a professzor asszony.

A szünetet követően dr. Tőkéczi László, történész, egyetemi tanár, a Dunamelléki Református Egyházkerület főgondnoka – A református egyház mint nemzetmegtartó erő a történelem folyamán és ma címmel érkezett.

Nagy érdeklődés fogadta a tanár úr történelmi tényekre alapozott előadását, amint bemutatta a református egyház történetét napjainkig, a reformációt és ellenreformációt, a politizáló egyházat, de az is elhangzott, miképp asszimilálódik a magyar református egyház. „Erdélyben egyes egyházközösségekbe bevitték a román református liturgiát, ami azért nagy probléma, mert ezzel is gyorsítjuk az asszimilációt. Mivel vallásszabadság van, csináljanak ők egy román református egyházat” – mondta a professzor.

Sok kérdés hangzott el mind a két előadás kapcsán, az előadók készséggel válaszoltak mindegyikre. Nemzeti imánk, a Himnusz eléneklésével ért véget az együttléttel, majd a házigazdák szeretetvendégségre hívták a jelenlevőket a szép, tágas kultúrotthonba.

TÓTH ZSIGMOND

ÉVFORDULÓ

THOMAS CROMWELL (1485k-1540)

475 éve, 1540. júl. 28-án hunyt el Thomas Cromwell angol kancellár (1533-40), VIII. Henrik király főminisztere, Essex grófja. Jelentős szerepe volt az anglikán egyház megalakításá-

ban, a reformátorok védelmezésében, a kolostorok bezáratásában, az angol Biblia templomokban való elhelyezésében. A király általa, a német protestáns szövetséges reményében közvetített újraházasodása Anna von Kleve hercegnővel kudarcot vallott, ezért máglyán végzi, VIII. Henrik kései bántára.

LONDONI MÁRTÍROK (1540)

475 éve, 1540. júl. 30-án szenvedett mártírhalált három angol-lutheránus reformátor: a Luther tanait hirdető, cambridgei ágostonrendi prédikátor, **Robert Barnes**; a reformátori iratokat és bibliafordításokat terjesztő **Thomas Garrett** (Gerrard) valamint a hit általi megigazulásról lelkesen prédikáló **William Jerome** máglyán végezte eretnekesség vádjával. Velük együtt hazaárulás vádjával három katolikus papot (Thomas Abel, Richard Fetherstone és Edward Powell) végeztek ki kegyetlenül.

VINCENT VAN GOGH (1853-1870)

125 éve, 1890. júl. 29-én hunyt el Vincent van Gogh holland poszt-impressionista festőművész. Ref. lelkészcsaládból származott, tanít metodista iskolában (1876), sikertelenül jelentkezett az amsterdami teológiára (1878), misszionárius egy belga bányavidéken (1879). Aszkéta életmódja miatt felmentik a szolgálat alól, ez után szenteli életét a festészetnek. Leveleiben gyakran ír hitéről. Bibliái témájú festményei: *Magvető*, *Pieta*, *Lázár feltámasztása*, *Az irgalmas samaritánus*.

A BIBLIA SZEREPE AZ AMERIKAI ÉLETÉBEN

Az Amerikai Bibliatársulat frissen közzétett, mintegy 80 oldalas jelentéséből nagyszabású és elgondolkasztó körkép bontakozik ki a Biblia egyéni, irodalmi és közösségi hatásairól, értékeléséről az USA-ban. A nagyszerű felmérést ez év elején készítette a hitéletet is kutató szociológiai intézet, a Barna Group.

Jelenleg a világon 6901 aktívan használt nyelv él. Valamivel kevesebb, mint ennek a fele az a nyelv, amelyen a teljes Biblia, illetve a Biblia egy része már olvasható. Így is a Biblia magasan a világ legolvasottabb könyveinek a listavezetője. Ha ez az adat meglepi e cikk a hazai olvasóját, ezzel nincs egyedül, hiszen az amerikaiaknak 72%-a gondolja azt, hogy a Biblia minden nyelven elérhető. Tény viszont, hogy 2195 nyelvre folyamatban van a fordítása, 1859-re még egyáltalán nem. 2847 nyelven viszont olvasható már a Szentírás. A megkérdezetteknek 98%-a pedig úgy vélekedik, hogy minden ember a világon hozzájuthat Bibliához. Valószínűleg abból indulnak ki, hogy az USA-ban minden háztartásban, otthonban van legalább egy Biblia, de sokban akár négy is.

A megkérdezettek 79%-a nevezte a Bibliát szent irodalomnak vagy szent könyvnek. Ez a Bibliának az USA-ban nyolcszor nagyobb popularitást biztosít, mint a statisztikailag utána következő szent könyvnek, az iszlám Koránnak (10%), vagy a zsidó Törőnek (7%). A Bibliának ez a prioritása más vallások szent könyveivel szemben 2011-ben 86% volt, mára némiképpen csökkent. Az amerikaiak 49%-a szerint a Szentírás tartalmaz minden olyan személyes ismeretet, ami az értelmes élethez szükséges. Meglepő viszont, hogy hat megkérdezett közül egy azt mondja, a Biblia és a Korán ugyanannak a spirituális igazságnak a különböző kifejezőmódja.

Érdekes, hogy a gyakorló protestánsok és katolikusok elégedetlenek a Biblia társadalmi befolyásával, míg a nem keresztények vagy az ateisták szerint nagyon is sok: ők az erős befolyásra panaszkodnak (53%).

Milyen megjelöléseket kapott a Biblia a megkérdezettek között? Milyen szavakkal ír-

körül a Bibliát? – volt ez egyik kérdés. A válaszolók: 52%-a nevezte inspirált és inspiráló könyvnek, mégpedig a gyakorló protestánsoknak 76%-a, a gyakorló katolikusoknak 72%-a. 25% történelminek, 9% szabályozónak, 8% fantáziaterméknek, 2% károsnak vélte.

A Bibliát irodalmi műnek vagy Isten inspirált Igéjének tartják? Az idősebbek között a többség Isten Igéjének tartja, kisebb részüket irodalmi műnek. 22% mondja, hogy szóról-szóra lehet venni annak üzenetét. 19% szkeptikus, szerintük ugyanúgy írták, mint más iro-

dalmi művet. 11% szerint egyes írók a Bibliában valamiféle isteneszmével rendelkeztek, s ennek szűrőjén át írták le a mondatokat. A protestánsok között általában elterjedt az a vélekedés, hogy a Biblia Isten inspirált Igéje.

Legáltalánosabb megfogalmazás a Biblia fő üzenetéről ez volt: a Szentírás azt tanítja, hogy Isten szeretet. Ezt 40% tartja. 31% szerint Isten sztorija, története szólal meg benne arról, hogyan hoz létre, épít Ő kapcsolatot az általa teremtett embervilággal. 13% véli, hogy Isten azokat segíti, akik segítenek önmagukon és egymáson. És csak 6% gondolja, hogy a Biblia arról szól, ha jó ember vagy, akkor a mennybe jutsz. A protestánsok két választ kedveltek: Isten kapcsolatot teremt az embervilággal (48%), illetve Isten szeretet (40%).

Mit mutatnának a számok egy Kárpát-medencei felmérés nyomán? Biblia és mi, magyarok – a hiteles és tényfeltáró szembesítés a valósággal nálunk sem nélkülözhető sokáig!

DR. BÉKEFY LAJOS

FRISKA

Egyszer egy kisfiú boldogan kiabálva szalad hazafelé a vasárnapi iskolából:

– Csodálatos! Isten az Ő népét száraz láb-bal vezette át a Vörös tengeren! Csodálatos!

Megszólítja a kisfiút egy éppen arra járó hitetlen ateista:

– Kedves fiam! Nem volt ott semmiféle

csoda. A Vörös tenger vize ott csak bokáig ért, úgy tudtak átmenni!

Kis csodálkozás után boldogan kiabálva szalad tovább a kisfiú, tele torokból kiáltva:

– Még hatalmasabb csoda! A fáraó és egész serege belefutott a bokáig érő vízbe! Hatalmas csoda!

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyűlékezeti lapja
ISSN 1221-0323

Megjelenik kéthetente. Ára 1,50 lej.

Szerkesztőbizottság: Ghittea-Szabó József-Levente, Tötös Beáta, Oroszi Kálmán, Rácz Ervin, Tokár Sándor, Wagner Erik.
Felölős szerkesztő: Visky István. **Tördelőszerkesztő:** Petrikó Ildikó. **Szerkesztőség:** 410001 Nagyvárad, Moscovai (Szilágyi Dezső) u. 14. sz. Tel.: 0726-242824, 0259-416067. E-mail: harangszo.ujzag@gmail.com. Honlap: www.kiralyhagomellek.ro. Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szenczi Kertész Ábrahám Nyomdájában. **Felölős vezető:** Wagner Erik. A lap terjesztése a lelkesi hivatalokon keresztül történik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező irásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.